

между насъ, но, който и да бжде, то и ние съ него ще вървимъ, съ него скърби и радости ще дѣлимъ. Който е за България и ние съ него ще бждемъ. Колкото се касае до хайдутскитѣ ни войводи, гдѣто ги намѣримъ главитѣ имъ ще сложимъ, пъкъ това за това. Та каква ли полза и заслуга може да чака отечеството ни отъ хайдутинъ?» Всички любопитствуваха да знаятъ кой ще ни бжде войводата. Въ това врѣме ненадѣйно прѣдъ насъ застана Кантарджия. ¹⁾ Когато другаритѣ почнаха въпросително да го гледатъ, той ни каза, че ходилъ въ Букурещъ и че оня вечеръ дошелъ въ Турну-магурели при другаря Таню.

— Снощи, при тръгването ни за Олтеница, продължи той, като се обърна къмъ менъ излѣзохъ на прѣдъ край града, дѣто щѣхме да се събираме, но, незнамъ какъ, изгубилъ съмъ се. Цѣлата нощъ се скитахъ по полето, дѣто и осъмнахъ. Узнахъ отъ Таня, че си билъ тука и поискахъ да се срѣцна съ тебе. Той отиде въ Олтеница съ обѣщание, че още тая вечеръ или утрѣ рано ще прѣмине оттаткъ Дунава.

Другаритѣ, шомъ чуха, че Таню ще мине най-късно до утрѣ Дунава, ди наха на ново ужасна врѣва по адресъ на разбойницитѣ всйводи. При това Петъръ яви, че Панайотъ Хитовъ и Филипъ вземали отъ комитета по 250 наголеона да се приготвятъ и, че скоро щѣли да минатъ и тѣ, най-късно до 3—4 дена. Това посипа масло въ огъня. Момчетата сще

¹⁾ Казваше се Петъръ Кантарджиевъ, родомъ отъ г. Сливенъ. Той е вземалъ живо участие по народнитѣ ни работи още прѣзъ 1867—1868 г. Особено дѣтеленъ е билъ по вдигането възстание въ Сливенъ. Ходилъ е често при хжшветѣ на балкана. Съ месѣци е прѣкарвалъ тамъ. Когато се разбила Х. Димитровата чета при Воглуджа, тогава той отчаяно е напустналъ четата на Илия Господиновъ и Харбооло, която чета около Сливенъ чакала пристиганието на Х. Димитъръ войвода съ когото да дигнатъ въ Сливенъ възстание. Неуспѣха на Х. Димитра силно отчаяло Петра, напуша балкана, и за да прѣкрие слѣдитѣ, заминава за Одринъ, кждѣто се записалъ въ казашкия алай.